ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PIERRE SALES

Η ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΗ ΛΑΜΠΑ

Η οἰκογένεια τῶν Περρονιέ, ἡ ὁποία ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν κύριο Ἰούλιο Περρονιέ, πρώην κατασκευαστὴ σκούφων, ἀπὸ τὴ σύζυγό του Λεοντίνη Περρονιὲ καὶ ἀπὸ τὴ θυγατέρα τους Μάρθα Περρονιέ, μόλις εἶχε τελειώσει τὸ δεῖπνο της.

Ἡ κυρία Περρονιὲ πῆρε τώρα, σύμφωνα μὲ τὴν παλαιὰ συνήθεια τοῦ σπιτιοῦ, νὰ γράψῃ στὸ μεγάλο κατάστιχο τὰ ἔξοδα τῆς ἡμέρας, ἡ Μάρθα πῆγε νὰ βοηθήσῃ τὴν ὑπηρέτρια στὸ σήκωμα τοῦ τραπεζιοῦ καὶ ὁ οἰκοδεσπότης, ἀφοῦ διάβασε τὶς τιμὲς τοῦ Χρηματιστηρίου, θρονιάστηκε κοντὰ στὸ τζάκι, γιὰ νὰ ἐντυφήσῃ στὰ πολιτικὰ ἄρθρα τῶν ἐφημερίδων.

Πρέπει νὰ ἐξηγήσουμε πὼς ἡ οἰκογένεια Περρονιέ, ὕστερ' ἀπὸ τὸ φαγητό, ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ στὸ μαγειρεῖο. Τὸ μεγάλο καὶ καλοσυγυρισμένο σαλόνι τὸ χρησιμοποιοῦσαν μονάχα κάθε Πέμπτη, ταχτικὴ ἡμέρα τῶν ἐπισκέψεων. Σ' ὅλο τὸ ἄλλο διάστημα τῆς ἑβδομάδος τὰ ἔπιπλα σκεπαζόντουσαν μὲ καλύμματα, γιὰ νὰ προφυλάσσωνται ἀτ' τὴ σκόνη, κι' ὅταν τύχαινε νὰ περάσῃ κανεὶς ἀπὸ κεῖνη τὴν αἴθουσα, πατοῦσε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του, γιὰ νὰ μὴ κατα-στρέψῃ τὰ στρωμένα χαλιά.

Ἀπ' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ συμπεράνουν οἱ ἀναγνῶστες πὼς οἱ Περρονιὲ ἦσαν φιλάργυροι. Ἀπεναντίας μάλιστα, ἦσαν καλοὶ καὶ τίμιοι ἄνθρωποι. Εἶχαν μαζέψει μὲ πολὺν κόπο τὰ πλούτη τους ἀπὸ τὸ ἐμπόριο τῶν σκούφων, τὸν καιρὸ ποὺ ἡ βιομηχανία αὐτὴ εὐημεροῦσε καὶ δὲν εἶχε καταβληθεῖ ἀπὸ τὸν συναγωνισμὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Εἶχαν ὅμως κι' αὐτοὶ τὶς ἰδιοτροπίες των καὶ δὲν ἐχρησιμοποιοῦσαν ἀνέκαθεν σαλόνι. Γι' αὐτὸ καὶ τώρα ἄφιναν ἀχρησιμοποίητη τὴν αἴθουσα ὑποδοχῆς στὸ καινούριο σπίτι ποὺ εἶχαν οἰκοδομήσει στὴν ὁδὸ Κονταμίν, —ἕνα ὡραῖο σπίτι ποὺ τοὺς ἔδινε εἰσόδημα δώδεκα χιλιάδες φράγκων τὸ χρόνο. Γνώριζαν καλὰ ὅλους τοὺς νοικάρηδες, ἀπὸ τὸν ὀπωροπώλη τοῦ ἰσογείου μέχρι τοῦ ἀποστράτου τοῦ πέμπτου πατώματος.

Τρεῖς φορὲς τοὺς εἶχαν ζητήσει ὥς τώρα σὲ γάμο τὴν κόρη τους. Ἀλλ' αὐτοὶ ἦσαν δύσπιστοι, γιατὶ φανταζόντουσαν πὼς οἱ μνηστῆρες ἦσαν ἐρωτευμένοι μᾶλλον μὲ τὶς ἑκατὸ χιλιάδες, τὰ μετρητὰ δηλαδὴ τῆς Μάρθας, μὲ τὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Κονταμὶν καὶ μὲ τὶς ὑπόλοιπες διακόσιες χιλιάδες ποὺ στὴ γλῶσσα τῶν κληρονόμων ὀνομάζονται «ἐλπίδες». Ἡ τεῖχα ἐξ ἄλλου τῆς ζωῆς ἔκανε τοὺς Περρονιὲ νὰ θεωροῦν κάθε νέο ποὺ ζητοῦσε τὸ χέρι τῆς θυγατέρας των ὡς προικοθῆρα.

Ἤθελαν νὰ διαλέξουν ἕνα γαμπρὸ ποὺ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχία τῆς Μάρθας καὶ νὰ τοὺς χρησιμεύσῃ ὡς στήριγμα στὰ γεράτειά, ὄχι κανένα τυχαῖο. Μολαταῦτα βιαζόντουσαν καὶ νὰ τὴν παντρέψουν, ἀπὸ ἀνυπομονησία νὰ γίνουν παποῦδες.

Ἀφοῦ τελείωσαν ἡ συνηθισμένες ἀσχολίες των, κατὰ τὶς ἐννιὰ καὶ μισή, ἔπειναν ὅλοι σιωπηλοὶ καὶ τέντωσαν τ' αὐτιά τους, περιμένοντας κάτι. Αὐτὸ τὸ κάτι ἦταν ὁ κρότος βημάτων στὴ σκάλα, βημάτων κανονικῶν καὶ σταθερῶν. Τὰ βήματα αὐτὰ τὰ παρακολούθησαν ἀπὸ τὰ πρῶτα σκαλοπάτια ὥς τὸ ἕκτο πάτωμα. Δὲν εἶπαν σχετικῶς τίποτε, ἀλλὰ καθὼς μαρτυροῦσε ἡ ὀλοφάνερη εὐχαρίστησι τοῦ προσώπου τους, σκέφτηκαν :

— Γύρισε στὸ δωμάτιό του!...

Σχεδὸν ἀμέσως ὕστερ' ἀπ' αὐτό, ἡ Μάρθα φίλησε τοὺς γονεῖς της καὶ ἀποσύρθηκε στὴν κάμαρά της. Μετὰ τὴν ἀναχώρησί της, ἡ ὁμιλία τῶν γερόντων περιστράφηκε στὸν καινούριο νοικάρη τοῦ ἕκτου πατώματος, τὸν κ. Στανίσλαο Μενορθάλ.

— Τί ἀκρίβεια στὴν ὥρα του! εἶπε ὁ πατέρας.

— Τί ταχτικὸς ἄνθρωπος! πρόσθεσε ἡ μητέρα.

Κι' ἡ κουβέντα ἐξακολούθησε στὸν ἴδιο τόνο, ἀφοῦ ὅμως προτήτερα κλείστηκε ἡ πόρτα ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς μοναχοκόρης.

Σὲ λίγο μπῆκε κι' ἡ ὑπηρέτρια. Τότε ὁ κύριος Περρονιὲ ἀνασήκωσε τὴν κουρτίνα κι' ἔρριξε τὸ βλέμμα του σ' ἕνα μικρὸ παραθυράκι τοῦ ἕκτου πατώματος.

— Τὴν ἄναψε κιόλας! εἶπε μ' εὐχαρίστησι.

— Τί ἐργατικότης! εἶπε κι' ἡ κυρία Περρονιέ. Καὶ τί εἶδους λάμπα νάναι αὐτὴ ἄραγε;

— Τὴν εἶδα ὅταν πρωτοῆρθε στὸ σπίτι καὶ κουβάλησε τὰ πράμματά του, κυρία, ἀποκρίθηκε ἡ ὑπηρέτρια. Τὴν ἀνέβασε ὁ ἴδιος ἐπάνω. Εἶνε μιὰ μεγάλη γαλάζια λάμπα φαφουρί.

— Ἡ λάμπα τοῦ ἐργάτου! δήλωσε ἐπίσημα ὁ κύριος Περρονιέ. Ἄ, νά τονε.... Βγῆκε στὸ παράθυρο.... Παίρνει τὸν ἀέρα του καὶ καπνίζει τὸ τσιγάρο του...

— Καλὰ κάνει, τοῦ ἀξίζει, ἀφοῦ θὰ περάσῃ ὅλη τὴ νύχτα σκυμμένος στὴν ἐργασία... Τὸ καϋμένο τὸ παιδί!... ψιθύρισε ἡ κ. Περρονιέ.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα ὁλόκληρο τὸ σπίτι τῶν Περρονιὲ ἦταν βυθισμένο στὸ σκοτάδι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μικρὸ ἐκεῖνο παραθυράκι τοῦ ἕκτου πατώματος, ποὺ ἔφεγγε πάντα μέσα στὴ νύχτα καὶ ποὺ ἔμενε ἔτσι φωτισμένο ὥς τὸ πρωί.

* * *

Ὅταν ὁ ἥλιος μπῆκε στὸ δωμάτιό του, ὁ Στανίσλαος Μενορθὰλ ξύπνησε καὶ σηκώθηκε ἐπάνω. Ἡ πρώτη του σκέψι τότε ἦταν νὰ πάῃ κοντὰ στὴ λάμπα του καὶ νὰ τὴ σβύσῃ. Ἔπειτα ταχτοποίησε βιαστικὰ τὰ λίγα ἔπιπλά του καὶ κατέβηκε δροσερὸς καὶ εὐδιάθετος γιὰ νὰ πάῃ στὸ γραφεῖο του. Ἦταν ὑπάλληλος κι' ἐργαζόταν σ' ἕνα τραπεζιτικὸ κατάστημα μὲ μηνιαῖο μισθὸ ἑκατὸν ὀγδόντα φράγκων.

Ἔφυγε χωρὶς νὰ κυττάξῃ πίσω του. Ἂν ὅμως γύριζε, θὰ βλέπε στὸ παράθυρο τῆς Μάρθας ἕνα μελαχροινὸ κεφάλι καὶ δυὸ μαῦρα μάτια νὰ τὸν γλυκοκυττάζουν. Ἂν ἐγνώριζε τέλος τὴ γνώμη ποὺ εἶχε γι' αὐτὸν ἡ δεσποινὶς Μάρθα, θὰ γινόταν περήφανος, γιατὶ ἡ κόρη ψιθύρισε, κυττάζοντάς τον :

— Τί ὡραῖος νέος!...

Κι' ἦταν πραγματικὰ ὡραῖος ὁ Στασνίλαος. Εἶχε ψηλὸ ἀνάστημα, μελαχροινὴ ὄψι καὶ σγουρὸ μουστάκι. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ γοήτευε, ἦταν ἡ ἔκφρασι τῶν ματιῶν του, δυὸ γλυκῶν γαλήνιων ματιῶν.

Στὸ δρόμο πῆρε ἕνα κουλουράκι κι' ἔφτασε πρῶτος ἀτ' ὅλους στὸ γραφεῖο του. Οἱ συνάδελφοί του τὸν ρώτησαν τί ἰδέα εἶχε γιὰ τὴν καινούρια του κατοικία καὶ αὐτὸς τοὺς ἀπάντησε πὼς ἦταν κατενθουσιασμένος.

Μέσα σ' ἕνα μῆνα ἡ περιέργεια τῶν Περρονιὲ γιὰ τὸν Στασνίλαο, εἶχε φτάσει στὸ κατακόρυφο. Μιλοῦσαν ἀπροκάλυπτα τώρα γι' αὐτὸν μπροστὰ στὴ Μάρθα. Ἐκείνη ἡ λάμπα ἔγινε αἰτία νὰ μὴν ἀφίνουν ἀπὸ τὸ στόμα τους τὸ νέο νοικάρη. Ἄλλοτε ἔλεγαν πὼς θἄχε γέρους γονεῖς καὶ ἀναγκαζόταν νὰ ἐργάζεται καὶ τὴ νύχτα γιὰ τὴν συντήρησί τους. Ἄλλοτε ἐφανταζόντουσαν πὼς θἄταν κανένας σοφὸς ἐρευνητής, κανένας εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος!...

— Καὶ τί κρᾶσι! ἀναφωνοῦσε κάθε τόσο ὁ κύριος Περρονιέ. Νὰ ξενυχτάῃ ἀπάνω στὴ δουλειά καὶ νἄχῃ ὄψι σὰν τριαντάφυλλο!

Ἕνας νέος τόσο ἐργατικός, τόσο φρόνιμος, τόσο γερός, ἦταν ὁμολογουμένως ἕνας γαμπρὸς εὐκαιρίας. Οἱ Περρονιὲ ἦσαν σύμφωνοι σ' αὐτὸ καὶ δὲν εἶχαν ἀνάγκη νὰ ζητήσουν τὴ γνώμη τῆς Μάρθας.

Ἐπὶ τέλους, ἕνα βράδυ, ἡ Μάρθα δὲν ἐβάσταξε κι' εἶπε στὴ μητέρα της :

— Μαμᾶ, αὐτὸς ὁ κύριος θὰ στενοχωριέται κάθε βράδυ, κατάμονος, ἐκεῖ πάνω.... Τί λές;

Ἡ παρατήρησις αὐτὴ ἦταν ἀχτίδα φωτὸς γιὰ τὴν κυρία Περρονιέ.

— Ἄντρα, ἡ καρδιὰ τῆς κόρης μας μίλησε! εἶπε τὴν ἴδια μέρα στὸν πρώην κατασκευαστὴ σκούφων. Πρέπει νὰ καλέσουμε τὸ νοικάρη μας στὸ τσαΐ.

* * *

Ὁ Στασνίσλαος Μενορθὰλ παραξενεύτηκε πολύ, ὅταν τὴν ἄλλη μέρα, ἔλαβε πρόσκλησι γιὰ τὸ τσαΐ ἀπὸ τοὺς σπιτονοικοκυρηδές του, γιατὶ δὲν ἦταν συνηθισμένος σὲ παρόμοιες φιλοφρονήσεις ἐκ μέρους των.

Ὡστόσο πῆγε καὶ τὰ κατάφερε περίφημα. Τραγούδησε μάλιστα καὶ ρομάντζες, τὶς ὁποῖες συνόδευψε στὸ πιάνο ἡ δεσποινὶς Μάρθα, ἡ ὁποία τοῦ φάνηκε ἐξαιρετικὰ περιποιητική.

Ἡ κυρία Περρονιὲ δὲν ἐπίστευε στ' αὐτιά της. Αὐτὸς ὁ σοφός, ὁ φιλόπονος, ὁ ἀκάματος ἐρευνητὴς νὰ ξέρῃ νὰ τραγουδάῃ! Ὁ φτωχὸς τραπεζιτικὸς ἔπαιρνε στὰ μάτια της διαστάσεις μυθιστορηματικοῦ ἥρωος... Ὁ κύριος Περρονιὲ ἐ-

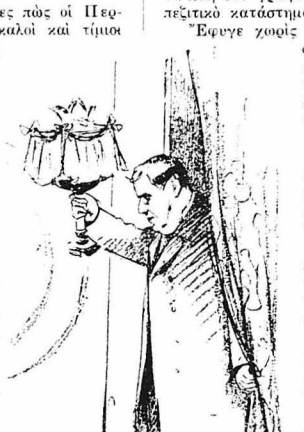

Παίρνοντας τὴν ἱστορικὴ λάμπα τὴν μετακόμισε σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο...

ξακολουθοῦσε τὸ χαθᾶ του :

— Φοβεροὶ κρᾶσι θὰ ἔχη αὐτὸ τὸ παιδί! Ἀκοῦς νὰ μελετάη ὅλη νύχτα!...

Στὸ τέλος, ὅταν θὰ χωριζόντουσαν, ὁ κύριος Περρονιὲ τὸν συνεχάρη γιὰ τὴν ἐργατικότητά του καὶ ἡ κυρία Περρονιὲ τοῦ συνέστησε νὰ μὴ παραμελῆ τὴν ὑγεία του.

Ἡ Μάρθα ἀποκοιμήθηκε ἐκείνη τὴ βραδυὰ εὐτυχισμένη κι' εἶδε στὸν ὕπνο της χρυσᾶ ὄνειρα. Ἀλλὰ ἡ περίφημη λάμπα ἔμεινε καὶ πάλι ἀναμμένη ὥς τὸ πρωΐ...

Τὴν πρώτη αὐτὴ οἰκογενειακὴ ἑσπερίδα ἐπακολούθησε δεύτερη κι' ἔπειτα πολλὲς ἄλλες. Ὅλοι πειὰ ἦσαν καταγοητευμένοι ἀπὸ τὸ Στανίσλαο. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι ἀπὸ λόγους ἀβρότητος κανένας δὲν τοῦ ἔκανε ποτὲ λόγο γιὰ τὶς νυχτερινὲς ἐργασίες του. Προτιμοῦσαν νὰ μένουν μὲ τὴν ἰδέα, ὅτι ἐργαζόταν παραπάνω γιὰ τὴ συντήρησι τῶν γέρων γονέων του.

Ὁ νέος εἶχε ἐρωτευθεῖ πλέον γιὰ καλὰ τὴ Μάρθα, ἀλλά, ξέροντας πὼς ἦταν πλούσια, δὲν τολμοῦσε νὰ τὴ ζητήση σὲ γάμο. Ὅσο γιὰ κείνη, ἐννοοῦσε ἐξαίρετα τί συνέβαινε μέσα στὴν καρδιά του καὶ ἀποφάσισε νὰ ἐπιταχύνη τὴ λύσι.

Μιὰ βραδυὰ λοιπόν, ἐνῶ ἔπαιζαν μαζὺ στὸ πιάνο, σ' ἕνα μικρὸ διάλειμμα, τοῦ εἶπε ξαφνικά :

— Γιατὶ νὰ μὴν παντρευτοῦμε ;

Ἐκεῖνος ἐκοκκίνισε καὶ ψέλλισε μὲ δειλία, πὼς θᾶταν εὐτυχισμένος ἂν συνέβαινε αὐτό, ἀλλὰ δὲν εἶχε παρὰ τὴ μικρὴ καὶ ταπεινή του θέσι στὴν Τράπεζα. Ἡ εἰλικρίνειά του αὐτὴ κι' ἕνας ἐπίκαιρος βαθὺς στεναγμός, ἐπέτυχαν τὴν ὁλοκληρωτικὴ κατάκτησι τῆς Μάρθας, κι' ἔτσι ἀποφασίστηκε ὁ γάμος.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν προετοιμασιῶν, ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν παραμονὴ τῆς τελετῆς, ἡ λάμπα ἐξακολουθοῦσε νὰ φέγγη ὥς τὸ πρωΐ, ὅπως πρῶτα.

— Ἄ, αὐτὸ εἶνε πολύ, πάρα πολύ! ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὁ κύριος Περρονιέ. Τώρα πειὰ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καταστρέφη τὴν ὑγεία του. Μωρέ, τί μελετηρὸ παιδὶ αὐτὸς ὁ γαμπρός μας!...

Μετὰ τὸ στεφάνωμα, οἱ νεόνυμφοι ἀποχωρέτισαν τοὺς γονεῖς των κι' ἀναχώρησαν γιὰ τὸ γαμήλιο ταξεῖδι. Ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ κ. Περρονιὲ τότε ἦταν νὰ εἰσχωρήση στὸ δωμάτιο τοῦ γαμπροῦ του, ὅπου ὅμως παρατήρησε μ' ἔκπληξι, ὅτι δὲν ὑπῆρχαν παρὰ ἐλάχιστα βιβλία. κάμπσου χαρτὶ ἀλληλογραφίας, μιὰ σκουριασμένη πέννα κι' ἕνα μελανοδοχεῖο μὲ λίγο μελάνι, σχεδὸν στεγνωμένο.

— Θὰ καταγίνεται, φαίνεται, σὲ διανοητικὲς ἐργασίες! σκέφτηκε ὁ κ. Περρονιὲ καί, παίρνοντας τὴν ἱστορικὴ λάμπα, τὴ μετακόμισε σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο, ποὺ τὸ εἶχε προορίσει γιὰ τὸ γαμπρό του καὶ τοῦ εἶχε δώσει τὸ ὄνομα «σπουδαστήριο».

Οἱ νεόνυμφοι γύρισαν σὲ λίγες μέρες καὶ κατὰ τὴ βραδυὰ τῆς ἐπιστροφῆς των ἀποσύρθηκαν στὸ δωμάτιό τους. Ὁ Στανίσλαος ζήτησε τότε τὴ λάμπα του...

— Τὴ λάμπα τῆς ἐργασίας σας! φώναξε ὁ πεθερὸς μὲ σημαντικὸ ὕφος.

— Ὄχι, ποιᾶς ἐργασίας ; Εἶνε μιὰ κοινὴ λάμπα, ὅπως ὅλες...

— Λάμπα, ὅπως ὅλες ;...

— Βέβαια... Ἔχω ἀπὸ μικρὸς τὴ συνήθεια νὰ μὴ μπορῶ νὰ κοιμᾶμαι χωρὶς φῶς... Ἔπειτα, ὅταν ἔχεις ἀναμμένη τὴ λάμπα, οἱ κλέφτες νομίζουν πὼς εἶσαι ξύπνιος κι' ἔτσι κοιμᾶσαι χωρὶς φόβο...

Ὁ κ. Περρονιὲ ξεροκαταπίνει ἀκόμη... PIERRE SALES

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ... ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Τελευταῖα, ἕνας νεαρὸς Γάλλος δημοσιογράφος, ὁ ὁποῖος εἶχε κάνει τὸ γύρο τοῦ κόσμου, ἔγραψε τὶς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸ ταξεῖδι του αὐτό.

Πρὶν πάει ὅμως τὰ χειρόγραφά του σὲ ἐκδότη, σκέφτηκε ὅτι ἡ γνώμη ἐπὶ τοῦ ἔργου του ἑνὸς γνωστοῦ συγγραφέως δὲν θὰ τοῦ ἦταν ἄχρηστη. Ἀπευθύνθηκε λοιπὸν πρὸς τὸν μυθιστοριογράφο τῶν «Ξυλένιων Σταυρῶν». Ρολάνδο Ντορζελές.

— Ἀγαπητὲ μαίτρ, τοῦ εἶπε, ἔγραψα μιὰ ἀφήγησι τοῦ ταξειδιοῦ μου.... Θὰ ἤμουν πολὺ εὐτυχὴς ἂν τὴ διαβάζατε καὶ μοῦ λέγατε τὴ γνώμη σας...

— Εὐχαρίστως, νεαρέ μου συνάδελφε, τοῦ ἀπάντησε μὲ καλοσύνη ὁ Ντορζελές. Ἀφῆστε μου τὰ χειρόγραφα καὶ ξαναπεράσατε στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος.

Πράγματι ὁ Ντορζελὲς ἄρχισε μ' εὐσυνειδησία νὰ διαβάζη τὸ ἔργο. Διάβασε τὴν πρώτη, τὴ δεύτερη, τὴν τρίτη σελίδα καὶ εἶδε πὼς ἦταν φριχτές.... Μὰ μετὰ τὴ δεκάτη σελίδα, ἀντὶ χειρογράφων, βρῆκε κόλλες λευκές. Κατὰ λάθος ὁ νεαρὸς συγγραφεὺς εἶχε μπερδέψει τὴν ἀρχὴ τοῦ ἔργου του μὲ χαρτὶ ἄγραφο!

Ὅταν τελείωσε ἡ βδομάδα, ὁ νεαρὸς δημοσιογράφος ξαναπῆγε στὸ σπίτι τοῦ Ντορζελὲς καὶ τὸν ρώτησε ποιὰ γνώμη εἶχε σχηματίσει ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσι τοῦ ἔργου του.

— Εἶνε πολὺ καλό, ἀγαπητέ μου, πολὺ καλό! τοῦ ἀπάντησε ὁ Ντορζελές. Μετάχτε μόνο τὶς δέκα πρῶτες σελίδες... Τὸ ὑπόλοιπο εἶνε ἀριστούργημα!....

ΤΑ ΛΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὸ ἀνεξήγητο τηλεγράφημα τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας. Ἡ μυστηριώδης λέξις «ΕΥΙΑΝ». Ὁ Ροΐδης περὶ τῆς φύσεως. Ἡ ρητορικὴ ρουκέττα τοῦ Ρηγοπούλου. Τὰ βέλη τῆς κ. Κυβέλης. Ἕνα ἐξωφρενικὸ ὄνειρο τῶν «Ἡμερησίων Νέων» τοῦ Λονδίνου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τώρα τελευταῖα ποὺ ἦταν στὸ Λονδῖνο ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Μελέτιος, τηλεγράφησε στὰς 19 Ἰουλίου πρὸς τὸν Σεβ. Πατριαρχικὸν Ἐπίσκοπον Ἅγιον Τριπόλεως κ. Θεοφάνην τὰ ἑξῆς :

—«*Ἡ Α. Βρεττανικὴ Μεγαλειότης ἐδέξατο σήμερον ἡμᾶς μετὰ πολλῆς εὐμενείας. Προσεχῆ Δευτέραν ἀναχωροῦμεν* **Ε.Υ.ΙΑΝ**».

Μόλις πῆρε τὸ τηλεγράφημα ὁ Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος, δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη τὴν τελευταία λέξι.

— Ποῦ, στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ, εἶνε αὐτὸ τὸ Ἐθιάν ; ρώτησε ὁ Σεβ. Θεοφάνης τοὺς εὑρισκομένους στὸ γραφεῖο του κληρικούς.

Ὁ Σεβ. Πηλουσίου πῆρε τὸ τηλεγράφημα κι' ἄρχισε νὰ τὸ ἐπεξεργάζεται. Τὸ διάβασε, τὸ ξαναδιάβασε μ' ἐμβρίθεια καί, τέλος, εἶπε στὸν Πατριαρχικὸ Ἐπίτροπο, μεδιῶντας μὲ αὐταρέσκεια :

— Νὰ τί λέει, ἀδελφέ : Ὁ Πατριάρχης, ἀναχωρῶν ἐκ Λονδίνου, θὰ μεταβῆ εἰς Εὔβοιαν!...

Μὰ ἡ ἔννοια τοῦ τηλεγραφήματος δὲν ἦταν τέτοια. Τὸ «ἀναχωροῦμεν «ΕΥΙΑΝ», ἐσήμαινε : «ἀναχωροῦμεν μὲ τὸ ἀτμόπλοιον «Εὔβοια».

Ὁ Σεβ. Πηλουσίου εἶχε κάμει ἁπλούστατα λάθος.

* * *

Ἕνας φυσιολάτρης ἔλεγε κάποτε στὸ Ροΐδη, ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε ὡραιότερο ἀπὸ τὴν φύσι.

— Σωστὰ εἶνε αὐτὰ ποὺ λές, ἀλλὰ ὑπὸ δυὸ ὅρους, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ροΐδης.

— Ποιούς ; ρώτησε ὁ φυσιολάτρης.

— Νὰ εἶνε τὸ στομάχι σου εὐχαριστημένο καὶ ἡ καρδιά σου ἥσυχη. Ἀλλοιώτικα ὁ ἥλιος μοῦ φαίνεται σὰν μηχανὴ προορισμένη νὰ ὡριμάζη τὰ πεπόνια, ἡ σελήνη σὰν κλεφτοφάναρο, ἡ θάλασσα ἁλμυρὸ ρευστὸ κι' ἡ ζωὴ ἄνοστη, σὰν νερόβραστη κολοκύθα!...

* * *

Σὲ μιὰ συνεδρίασι τῆς Βουλῆς, ὁ βουλευτὴς Ρηγόπουλος, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴ μακρυὰ ἀγόρευσί του, ἐθεώρησε ὡς ρητορικὸ κατώρθωμα τὸ νὰ κλείση τὸν λόγο του μὲ τὴν κάτωθι ρουκέττα :

— Νομίζω, κύριοι, ὅτι καλῶς ἐξετύλιξα ἐνώπιόν σας τὸ νῆμα τῶν ἰδεῶν μου!...

— Ἀλήθεια, τοῦ ἀπάντησε τότε ὁ Ἰωάννης Μεσσηνέζης, ἀκούσαμε τὸν βόμβον τῆς ἐκτυλίξεως, ἀλλὰ νῆμα δὲν εἴδαμε καθόλου!...

Κόκκαλο ὁ Ρηγόπουλος.

* * *

Πρὸ ἐτῶν κάποιος ποιητὴς καὶ συγγραφεὺς ἔδωσε ἕνα ἔργον του στὴν κ. Κυβέλη γιὰ νὰ τὸ παίξη.

Ἡ κ. Κυβέλη ὅμως τοῦ τὸ ἐπέστρεψε μετὰ πολλῶν ἐπαίνων καὶ περισσοτέρων ἐκφράσεων λύπης.

Κι' ὁ ποιητὴς καὶ συγγραφεὺς ἀπάντησε... ἐμμέτρως :

Ὅσαι λέξεις, τόσα βέλη,
ἀπ' τὸ στόμα σου, Κυβέλη!...

* * *

Τὸ παρακάτω ἀνέκδοτο τὸ παίρνουμε ἀπὸ τὰ «Ἡμερήσια Νέα» τοῦ Λονδίνου, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὸ βεβαιώνουμε :

«Ὅταν ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Β' καὶ ἡ Ἐλισσάβετ ἦσαν ἀκόμη στὸ θρόνο τῆς Ἑλλάδος, τοὺς ἐπεσκέφθη στὸ Τατόϊ ἡ γυναῖκα τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ δικαστοῦ Γκάρρυ.

Ἡ κυρία Γκάρρυ, λέει ἡ ἐφημερίς, ἐξέφρασε στὴν βασίλισσα τὴν ἔκπληξί της γιὰ τὸν καταπληκτικὸ ἀριθμὸ τῶν μυγῶν ποὺ κατέκλυζαν τὸ παλάτι καὶ ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ τῆς στείλη ἀπὸ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας... εἰδικὲς συρματίνες κουρτίνες(;) ἐναντίον τῶν ἐντόμων αὐτῶν.

Ἡ βασίλισσα ἐδέχθη φυσικά.

Ὅταν ὅμως πῆγε στὴν Ἀμερική, ἡ κ. Γκάρρυ εἶδε ὅτι ἦταν δύσκολο καὶ δαπανηρὸ νὰ μεταφερθοῦν ἀπ' ἐκεῖ ἡ συρματίνες κουρτίνες στὴν Ἑλλάδα καί, ἀντὶ αὐτῶν, ἔστειλε στὸν αὐλάρχη ἕνα τσὲκ πέντε χιλιάδων δολλαρίων, γιὰ νὰ προμηθευτοῦν τὶς κουρτίνες αὐτὲς ἀπ' τὴν Εὐρώπη.

Τὰ χρήματα αὐτά, ποὺ ἔφτασαν στὴν Ἀθήνα 24 ὧρες πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως, τὰ διέθεσαν οἱ βασιλεῖς γιὰ νὰ φύγουν καὶ νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν Ἑλλάδα».

Αὐτὰ λένε τὰ «Ἡμερήσια Νέα», ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν τὰ πιστεύουμε. Εἶνε τόσο χονδροειδῆ!...